

effektiv, efterfølgende Indstriden af det offentlige mod dem mulig. Man vilde da maaske heller ikke lade det gælde som afgørende Indvending mod at optage Bestemmelser i denne Retning i nærværende Lovforslag, at disse, hvis de skulde holde sig inden for Lovforslagets øvrige Rammer, vanskelig kunne undgaa at medføre Inkonsekvenser og Anomalier i Ordningen af Rødværgeretten, der fornuftigvis maa blive den samme, hvad enten den retstridig angrebne er sagesløs eller ikke, medens saadanne Bestemmelser, hvis de skulde gaa ud paa en Omstøbning af Rødværgerettens Ordning i dens hele Omfang, vilde komme ind paa en Opgave, som naturlig maa være forbeholdt en almindelig, alftidig overvejet Revision af Straffeloven i det hele, og som let vil mislykkes, naar den rives ud af denne Sammenhæng for at løses i en Lov af saa specielt Indhold, som den foreliggende. Udvalget har ikke været blindt for disse Hensyns Vægt. Men den afgørende Grund for det til ikke i dette Lovforslag at inkludere sig paa Sagen har dog ikke ligget i dem, men deri, at vi ikke kunne stønne, at Domstolenes, særlig da Højesterets Anvendelse af den gældende Rets Rødværgeregler er saa ugunstig for den private Forsvareret, som man, maaske under Indtrykket af enkelte Domme, har antaget. Hvis den af Højesteret i flere Domme, deriblandt en fra den nyeste Tid (Højesteretsdom af 17de November 1896, se Højesterets-tidende 1896—97, S. 570, og Ugeskrift for Retsvæsen 1897, S. 37), fulgte Opfattelse af Straffelovens § 40 bliver fremtidig Rettefnor for Domstolene i det hele, hvad der maa antages for sandsynligt, tro vi, at Rets-tilstanden hos os med Hensyn til Rødværgerettens Anvendelse næppe kan siges at frembyde væsentlige, praktiske Mangler. Navnlig vil da den overfaldne, der ikke, forinden han anvendte Forsvarsmidler, har gjort sig klart Rede for Angrebets eller Forsvarets Rækkevidde, ikke lettelig løbe den oven for nævnte Risiko. At Ansvar for Overstridelse af Rødværgerettens Grænser maa paahvile den, som har anvendt Forsvarsmidler, om hvilke det stod ham klart, at de vare uforholdne, eller som har anvendt livsfarlige Forsvarsmidler, skønt det stod ham klart, at Angrebet

ikke truede Liv eller Helbred, vil ikke kunne findes urimeligt. Teoretisk kan der føres Strid, om der kan findes mere med Forholdets Natur stemmende Sætninger, men praktisk er der i alt Fald stabt et fyldestgørende Raaderum for det private Forsvar, og der er da ingen bydende Grund til at søge Lovgivningen i dette Punkt ændret.

Lovforslagets § 4 gaar ud paa at hjemle Anvendelse af legemlig Revselse som disciplinært Straffemiddel i Tvangsarbejdsanstalterne paa samme Maade, som det ved Arrestreglementet af 7de Maj 1846 er hjemlet i Fængslerne (3—15 Slag Rotting), dog kun paa Personer, som ved Dom ere hensatte til Tvangsarbejde, og hvem derhos Cellestraf er ikendt. Udvalget har med Undtagelse af eet Medlem kunnet tiltræde denne Bestemmelse. Det har kun foreslaet den ene Realitetsforandring, at Anvendelsen af denne legemlige Straf indskrænkes til Mandspersoner. Anvendelsen af legemlig Revselse som disciplinært Straffemiddel kan næppe helt undværes i nogen Straffeanstalt. Den er ogsaa i den gældende Ret hjemlet baade for Fængslerne ved det ovenfor nævnte Arrestreglement og i strengere Skikkelse ved Lov af 3die Decbr. 1850 i de til Strafarbejdes Udtaaelse bestemte Tugt- og Forbedringshuse. Det er en Inkonsekvens, naar det samme ikke er Tilfældet med Tvangsarbejdsanstalterne, naar disse, som ifølge nærværende Lovforslag og ifølge Lov 3dje Marts 1860 om Betleri og Løsgængerer, anvendes som en paa Grund af Arbejdstvungen hensigtsmæssigere Strafart i Stedet for Fængselsstraf uden Arbejdstvang, hvortil de paagældende Personer ellers vilde være dømt. Denne Inkonsekvens rettes ved Lovforslagets § 4. Naar Lovforslaget ikke under sin Bestemmelse medtager Fattiglemmer, der ved den i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 41 omtalte Afgørelse af Fattigbestyrelsen (med Samtykke af Politimesteren) hensesættes i Tvangsarbejdsanstalten, skønt de samme Brud paa Disciplinen i Anstalten naturligvis ogsaa kunne forekomme fra dets Side, har Flertallet ment at burde tiltræde denne Begrænsning, da det ligger udenfor det fore-